

Ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶναι ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΛΗΝΘΡΩΠΟΥ καὶ εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Συνδρομὴ γιὰ τὴν Ελλάδα 12 δρ. καὶ γιὰ τοὺς ὄξω ἀπὸ Ἐλλάδας 15 δρ. προπληρωτέαις. Κάθε παράπονο κάθε πολίτου τυπώνεται τῆς δωρεᾶς μόνον ἢ γνωστοποιήσεις πληρώνουν 50 λεπτά τὴν ἀνάδα γιὰ τὴν κάθε φορά.

Ἀθήναι, 12 Αὐγούστου 1885

Ἄριθ. 140+138+121

Σκέψεις

λέγεται τάχα πῶς γίνεται νὰ καταδαφίσουν ἐκεῖνα τὰ καλὴ βια τοῦ Γκαζοχωριοῦ καὶ νὰ κάνουν μετανάστεψι τοῦ Ἰσραὴλ τῶν Γκαζοχωριτῶν δὲν ξέρω κ' ἐγὼ ποῦ.

Τώρα δὲν ξέρουμε, εἶναι ἐντὸς μέσα εἰς τὸ σχέδιον τῆς πόλεως, ἂν ἦναι, δὲν μποροῦν νὰ τοὺς κάνουν τίποτα, γιὰ αὐτοὶ προτιμοῦν νὰ πεθάνουν μέσα σὲ κείνα τὰ βρωμοκαλύβια τοὺς ποῦ ἔχτισαν μὲ τὰ χέρια τοὺς παρὰ νὰ ζετοπιστοῦν δόθεις καὶ κείθεις. Εἶναι τέττοι, καὶ ἂν δὲν ἦσαν τέττοι δὲν θὰ περίμεναν νὰ τοὺς θερίσῃ ὄλους ἢ θέρμη, καὶ νὰ ψοφοῦν ἐκεῖ, χωρὶς κανεὶς τῶν νὰ μιλά, ὡς ποῦ νὰ τοὺς ἦρθε ἢ ἐξ ὕψους βοήθεια.

Εἶναι λένε τὸ χαμιλώτερον μέρος τῆς πόλεως ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἔχουν λάθος, τὸ χαμιλώτερον εἶναι ἢ Κολοκυθοῦ, ἀλλὰ δὲν τοὺς θερίζει θέρμη.

Εἶναι ἐκτὸς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως τὸ Γκαζοχωρί; (ἰπὸ τὸ ὄνομά του μόνο βρωμᾶ), ἀμέσως νὰ τοὺς στήσετε τότε παράγκες, σπητάκια σὲ δημόσια ἢ δημοτικά ἢ μοναστηριακά χωράφια καὶ νὰ τοὺς πῆτε ἐδῶ θὰ κάσσετε, καὶ τότε νὰ μεταβάλετε τὸ Γκαζοχωρί εἰς γῆν Μαδιὰμ καὶ νὰ μὴν ἀφήσετε λίθον ἐπὶ λίθου.

Λένε, πῶς λέγει τὸ ἱατροσυνέδριον, πῶς ἂν ἀφήσουν τὸ Γκαζοχωρί, θὰ καταστήσῃ νὰ γίνῃ ἐστία ἤγουν πηγὴ γιὰ νὰ μολυνθῇ ὅλη ἡ Ἀθήνα. Καλὰ τοὺς ξεπνητούρια.

Ἄλλὰ θαρρῶ πῶς ὑπάρχει μιὰ ἐπιτροπὴ τῆς ὑγιεινῆς ποῦ ἐπιθλέπει τῆς βρώμας καὶ τὰ καθέκαστα τῆς πολιτείας, ποῦ ἦτανε λοιπὸν καὶ δὲν εἶδε τὴν ἀθλιότητα αὐτὴ ὡς τώρα, ἢ καλλίτερα τί ἔκανε ὡς τώρα ἢ τί κάνει;

Ὅπως δὴποτε τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι αὐτὸ τὸ βρωμογαζοχωρί πρέπει νὰ λείψῃ μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς Ἀθήνας, γιὰτί ἂν μὲν ἐκεῖ, πάλι τοῦ χρόνου τὰ ἴδια θὰ ἔχωμε καὶ μάλιστα ἂν τοὺς παρακαλομάθομε ἐφέτος.

Αὐτὰ θέλομε νὰ ποῦμε γιὰ τὸ καλὸ καὶ μὴ πρὸς κακοφαισισμό τῶν κυρίων Γκαζοχωριτῶν, γιὰτί ἴσα ἴσα περὶ τῆς σωτηρίας τῶν μιλοῦμε, ἀλλοιώτικα δὲν εἶναι οἱ ἄλλοι πολῖτες κάθε λίγο καὶ λιγάκι νὰ τρέχουν γιὰ τὸ χατήρι τοὺς νὰ τοὺς

σώσουν, ὅταν αὐτοὶ δὲν φροντίζουσιν οἱ ἴδιοι γιὰ τὴν σωτηρία τοὺς.

Ἐγὼ

ποτέ δὲν ἀπελπίστικα πῶς ἡ Ἀθήνα ἦτανε πάντοτε ἢ γενναιοφρονεστέρα πόλις τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ ἔδειξε πάντοτε εἰς σὲ οὐλαὶς τῆς δυστυχίας ὡς καὶ τώρα μὲ τὰς γενναίας συνδρομὰς ποῦ προσφέρουσιν οἱ πολῖτες, ἀλλὰ πρέπει νὰ ποῦμε καὶ τὴν ἀλήθεια πῶς καὶ ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ γενναιοδωρία ἔχουν τὰ ὄρια τοὺς, καὶ ὅτι μὲ τὸ ὅσο σήμερα συνδρομὴ γιὰ τοὺς Ἀλεξανδρινούς, Χιώτας, Τσεσμελίδες, Λαρισσαίους, Ἰσπανούς, Καμιτζολέους, καὶ χίλια δυὸ ἄλλα κουραστήκαμε πλέον, καὶ δὲν θὰ καταστήσωμε νὰ βγάνωμε καὶ τὸ βρακὶ μας νὰ τὸ δώσωμε τέλος πάντων πρὸς σωτηρία τοῦ ἄλλου καὶ νὰ περπατοῦμε ἐμεῖς ἀξεβράκωτοι.

Κάθε λίγο καὶ λιγάκι τί ἔχομε καὶ τί ἀκοῦμε, συνεισφοραὶς ὡς ποῦ θὰ καταστήσῃ οἱ γενναίόφρονες Ἀθηναῖοι νὰ συνεισφέρουσιν καὶ τὸν ἐαυτὸ τοὺς καὶ πάλι σπολάτι νὰ μὴν ἀκούουσιν.

Ὁ

δημαρχικὸς πάρεδρος τῆς Λαμίας ἐπιασε κἄτι λωποδύτες ἀλογοσοῦρτες ποῦ εἶχαν κλεμμένα τὰ μαρτίνια νοικοκυρέων καὶ τοὺς ἀμόλυσε δόσαντας πίσω τὰ μαρτίνια ἐκτὸς ἐνοῦς τοῦ κ. Καμπούρη καὶ κρατήσαντες καὶ ἄλλα τρία τῶν πτωχῶν Π. Πολίτου καὶ Δ. Νεοχωρίτη. Πρέπει λοιπὸν ὁ δήμαρχος νὰ ἐξετάσῃ τί τρέχει καὶ θὰ τὸ μαρτυρήσουν καὶ τοῦ νομάρχου, καὶ τοὺς κάνουν τὴν χάρι τῶν ἀλογοσοῦρτιδων ποῦ δὲν τοὺς βάζουν καὶ τὰ ὀνόματά τοὺς, ἀλλὰ δὲν θὰ ἀφήσουν νὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ τοὺς φᾶν τὰ μαρτίνια, καὶ νὰ ἐξετασθῇ ἂν ὁ πάρεδρος ἀλείψῃ τὰ χέρια του μέλι, τὸ ὅποῖον ἐτσι φαίνεται.

Πολλάκις

φοραὶς ἐδῶσα ἀναφορὰ στὸ ὑπουργεῖο γιὰ τὰ σπουδαῖα ἔργα τὰ ὅποια μπορῶ νὰ κατασκευάσω πρὸς ὠφέλειαν τοῦ ἔθνους καὶ θέλω νὰ μὲ ἐξετάσῃ ὁ ἴδιος πρωθυπουργός, ἢ ἄλλως θὰ ἀνακασθῶ νὰ τὰ ἐξηγηθῶ σὲ ἀλλόφυλον καὶ αὐτοχειριάσο-

μαι. Δὲν τοῦ γυρεύω νὰ μὲ βγάνη ἀπὸ τῆ φυλακῆ, ἀλλὰ νὰ δοῦναι τὸ ἔθνος. Φυλακαὶ Αἰγίνης. Ν. Γ. Στρατηγὸς κατάδικος.

Σημ. Παλ. Μοῦ εἶπε ὁ πρωθυπουργὸς ἐπειδὴ τώρα ἐκεῖνος ἔχει πολλὰς δουλείαις καὶ δὲν εὐκαιρᾷ νὰ κἀνῃ καὶ ἐξετάσεις ἀς ἦναι καὶ περὶ ἐθνοευεργεσίας, νὰ μοῦ γράψῃς ἐμένα τῆς ἐφευρέσεως σου, νὰ τῆς μελετήσωμε καὶ σοῦ τῆς στέλνωμε πίσω. Μὰ τί εἶδους ἐφευρέσεις εἶναι πάλι αὐταῖς; Φέτος βλέπομε μᾶς κόλλησε ἐφευρετομανία, καὶ πρόσεχε μελετῶντας τὰς ἐφευρέσεις σου μὴ μᾶς στεναχωριέσαι πολὺ καὶ σὲ χάσωμε καὶ χάσῃ καὶ ἡ Ἑλλάδα κοντὰ σου τόσα ἐφευρετικὰ ἔργατα.

Πρὸς

τὸν κ. Δ. Γαλλῆ εἰς Λαμίαν. Αὐτὰ ποῦ μᾶς γράψῃς γιὰ ἕναν παροῦχῶ τὰ γράψαμε χίλιας φοραῖς, τὶ τὸ πῆραμε σοὶνι γαϊτάνι;

Βρῆ

τὶ χάλια εἶναι αὐτὰ κύρ Νικόλα Καλαμαρτζῆ, νοικοκύρης ἄνθρωπος σὺ, τεχνίτης ἄνθρωπος σὺ, φρόνιμος ἄνθρωπος σὺ, νὰ βγαίνῃς στὸ κόσμῳ μὲ σπασμένο κεφαλί; Εἶπαι σὺ γιὰ καυγάδες; Δὲν ντρέπεσαι ποῦ βγαίνεις καὶ σὲ βλέπει καὶ ὁ κόσμος; Σὲ εἶδε ἡ γυναῖκά σου;

— Βρῆ ἀδερφε, δὲν ξέρεις τί μοῦ συμβαίνει, μοῦστελε μιά λάμπα ἕνας ἀξιοματικὸς νὰ τὴν φτειάσουν στὸ κατάστημα, πέρασε ἡ ὄρα, δὲν ἦρθαν νὰ τὴν πάρουν, ἐκλεισα τὸ μαγαζὺ. Στὸ μαγαζὺ μου τῆ ἄλλη μέρα μοῦ ρίχνεται ὁ ὑπὲρ τῆς του, περνοῦν καὶ κατὶ ἄλλοι στρατιῶτες μοῦ ρίχνονται κι' αὐτοὶ, μὴ ρωτᾷς πῶς ξέφυγα. Στὸ δρόμῳ βρισκω δύο ἀξιοματικὸς καὶ τοὺς λέγω, κύριοι, εἶναι κατὰστασις; πραγματῶν αὐτῆ, τὰ καὶ τὰ καὶ τὰ ἀπὸ τοὺς στρατιώτας.

— Βρῆ ἐσὺ εἶσαι ποῦ σούστελε τὴν λάμπα μου νὰ τὴν

(17) ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

ΙΖ'.

Ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὸ φίλημα ποῦ μοῦδωσε ὁ γεροαπόμαχος, πέταξε τὸ κασκέτο του χάμω, καὶ ἄρπαξε τὸ τσουβέκι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μάγκα ποῦ εἶχε καταζεματιστῆ καὶ καταλυθῶσθῆ καὶ τὸ κάθισε στὴ μέση τοῦ τραπέζου, γλύφοντας τὰ δάχτυλά του ποῦ εἶχαν βουτηχθῆ μέσα στὰ ζουμιά.

— Μὰ δὲν ξέρεις τί μεζὲ σούρτειασα, θεὸς, νὰ τρώω ἐγὼ ὁ πατέρας καὶ τοῦ κοριτοῦ μου νὰ μὴ δίνω. Βρῆ μάγκα ἐρχεσαι νὰ κάνωμε μιά συμφωνία, ἀντὶς δηλαδὴ νὰ σου δώσω τὴ δεκάρα, νὰ κάτσης ὡς ποῦ νὰ φάμε καὶ νὰ γλύψῃς ἐπειτα τὸ τσουβέκι ποῦ θάχῃ πρᾶγμα μέσα;

— Ὅχι θέλω τὴ δεκάρα.
— Βρῆ γαῖδαρε, μιά δεκάρα θάχῃ μονάχα τὸ ψωμί ποῦ θὰ μοῦ φᾶς, ἀφοῦ λοιπὸν εἶσαι τέτοιος ἀχάριστος, ἰδοὺ λάβε γιὰ πληρωμῆ τοῦ κόπου σου αὐτῆ τῆ σερικιά καὶ αἰεὶ στὸ διάβολο. Ἄλδὸν, μάρς, ζανφάν.

Καὶ μὲ μιά κλοτσὰ πέταξε τὸ παιδί ὄξω, τὸ ὁποῖο ἅμα ποῦ ξεπόρτισε, ἄρρισε μὲ τὴν συνειθισμένη ἐκείνη γλωσίσσα τῶν μαγκῶν, ἀφοῦ ἐφοδιάστηκε καὶ μὲ πέτρες.

— Εὔγα ὄξω βρῆ γερορουφιάνε, ποῦ κάνεις τὸν ρουφιάνο τῆς κόρης σου τῆς πουτανίτσας καὶ ξελαγιάζῃς τοῦ κόσμου τοὺς νέους μὲ τσουβεκάδες. Ρε σὺ, ἐγὼ μονάχος μου τῆς ἔχω πᾶει καὶ φέρει τῆς κόρης του ὡς χίλια γράμματα ραδακία, καὶ σὲ ρε κύριε, σὲ κοροϊδεῖναι γιὰ νὰ σὲ μαδίουν, δὲν ἔχουν πεντάρα στὴ τσέπη τους, καὶ ὅλα αὐτὰ εἶναι βερσεσέ. Κὺνταξε νὰ μὴ σὲ στρυμώξῃ καὶ πληρώσῃς σὺ τὸ τσιμποῦσι.

Ἄμα ἄκουσε αὐτὰ ὁ γέρος πετάχτηκε ὄξω σὰν σὴν ἄγγι-

διορθώσῃς καὶ μ' ἄφησες ἀπόψε χωρὶς φῶς; Φόρα τὴ σακάρακα, μιά στὴ κλάβα, πᾶει τὸ κεφάλι μου κάτω, γιὰτὶ ὅπως μοῦ κατέβηκε νόμισα πῶς μὲ πεσοκεφάλιασε. Εἶναι τρόπος εὐγένειας καὶ μάλιστα ἀξιοματικῶν αὐτὸς;

— Ἐσὺ πάλι γιὰτὶ νὰ τὸν ἀφήτῃς χωρὶς λάμπα; Νὰ τὸν ἔχῃς στὰ σκοτεινὰ τὸν ἄνθρωπο.

— Καὶ δὲν ἔπερνε ἕνα κερί; Τέλος πάντων νὰ τὰ γράψῃς μὰ ἔτσι δυνατᾷ. Παληανθρωπίστηκα.

— Ὅσο γι' αὐτὸ θὰ σκεφθῶ, ἀφοῦ μάλιστα βραῦν. Μπᾶς καὶ νομίζεις, ὅτι πρέπει νὰ λάβω κ' ἐγὼ, ὅσαις σὺ γλύτωσες. Περαιστικά σου καὶ τοῦ χρόνου καὶ μακρὰ ἀπὸ ἀξιοματικούς.

— Ὅχι τὸ γελάς. Θὰ τοὺς βλέπω καὶ μὰ τὸν Θεὸ θὰ περῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο πεζοδρόμιο.

— Κοὶ ἂν βρῆς καὶ κἀνέναν καὶ ἀπὸ κείνο;

— Θὰ περπατῶ μέσα σατὴ μέση τοῦ δρόμου νὰ μὲ ξεκοιλίσῃ κάμμιά καρρότσα νὰ πάω στὸ διάβολο, ὅπως καταντήσαμε.

Δύο

κυρίαῖς εἰς τὸν Ἄρναοῦτ μαχαλᾶ τῆς Λάρισσας δὲν ἀρίουν εἰς ἡσυχία ὄλον τὸν μαχαλᾶ μὲ τὴ γλώσσά τους ποῦ εἶναι σὰν παποῦτσι, καὶ εἶναι ἐντροπή τους παντρεμένες γυναῖκες καὶ φαφούτρες μάλιστα νὰ ἐνοχοῦν τὴν συνοικία μὲ τοὺς καυγάδες των, καὶ ἂν τῆς ἐσφίξαν ἢ κάψῃς, ἀς πᾶν στὸν ποταμὸ νὰ πνιγοῦν. Σ. Π. Ἄς πᾶνε.

Ω

καλημέρα κυρία, τί ἔχεις, τί κάνεις, τί ἀρώστια ἔχεις;
— Καλῶς τὸν γιαιτρὸ, ὀρίστε καθίστε, γιαιτρέ μου.
— Θὰ καθίσω βέβαια. Καὶ ποῦ εἶναι ὁ ἄντρας σου μοναχῆ σου εἶσαι;

ἐμένος καὶ βράζει τοῦ κυνηγιτοῦ τὸν μάγκα, πετάγομαι κ' ἐγὼ καὶ ἄρπαζω τὴν Μαρία καθὼς εἶχε ροδοκοκκινίσῃ γιὰ ὅσα σκολιανὰ τῆς ἄκουσε, τὴν σφίγκω καὶ μᾶτς μοῦτς κόντεψα νὰ τῆς φάγω τὰ μούτρα.

Σὰν τὴν ἄφησα τῆς εἶπα ἀμέσως:

— Νὰ σοῦ δείξω ἄν ἐσένα πῶς κοροϊδεύεις ἄλλη φορὰ.

— Εἶσαι αὐθάδης κύριε, ἀπάντησε ἐκείνη, σκουπίζοντας τὰ μούτρα τῆς, καὶ θὰ τὸ πῶ τώρα τοῦ μπαμπὰ ποῦ θάρῃ.

— Ἄμ ἂν ἦναι ἔτσι, φεύγω κ' ἐγὼ ἀλλὰ μάγκα καὶ πῆρα τὸ καπέλο μου στὰ χέρια.

— Πολυ καλὰ καθίσατε, ἀλλὰ ἄλλοτε νὰ ἦσαι προσεχτικός. Ὁρατὰ αὐθάδεια!

— Ἔλα τώρα ποῦ θύμωσες.

— Καὶ πολὺ μάλιστα.

— Ναι μὰ ἄκουσες τί φώναζε ὁ μάγκας ἀπόξω; Ἡ Μαρία ἐδάκρυσε.

Στὴ κουβέντα νὰ καὶ μπαίνῃ ὁ γεροαπόμαχος.

— Τί νὰ σᾶς κάνω, εἶπε ποῦ μοῦφυγε ὁ μπάσταρδος. Ἄμ θὰ μοῦ πέσῃ στὰ χέρια μου, ποῦ θὰ μοῦ πᾶρ. Ἔλα, τώρα, φίλε μου, μὴ ντρέπεσαι, σὰν στὸ σπῆτί-σου. Βγᾶνε τὸ ρουχὸ σου, ἔλα ὄξω κάτσε ὄξω κοντὰ μου, καὶ σὺ Μαρία ποῦ κάθεται σὰν χάχας καὶ βλέπεις, κουνήσου καὶ λιγάκι, περιποήσου μας. Πᾶρε τὰ ραπανάκια πάστρεψέ τα, ἢ καλλιτέρα ἄφησες καὶ τὰ παστρεύομε μεῖς, γιὰτὶ ὁ ἄλλος μπορεῖ νὰ θέλῃ νὰ τὰ φάῃ καὶ μὲ τῆς φλοῦδες. Κάτσε πατριώτη, κάτσε καὶ σὺ Μαρία ἐδῶ κοντὰ στὸν κύριο. Λοιπὸν, Κύριε ἐλέησον, καὶ σὺ ὁ χορτάσας μὲ τέσσαρους ἄρτους σαράντα χιλιάδες, δὸς νὰ χορτάσωμε καὶ μεῖς μὲ τὸν ἄρτον τοῦτον τὸν ἐπιούσιον.

Καὶ ἔκανε τὸν σταυρὸ του ὡς καθὼς καὶ ἐγὼ κοντὰ σ' αὐτὸν χωρὶς νὰ θέλω. Ἡ Μαρία οὔτε κούνησε τὸ χέρι τῆς, ἀλλὰ κύνταξε τὸν πατέρα τῆς ἔτσι μὲ μιά ἀλλοιώτικη περιφρόνησι. Ἄρρισε καὶ ἔκοψε τὸ κρέας μὲ τὰ χέρια του, μοῦ κάθισαι ἐμένα δύο κοκάλεις στὸ πιάτο μου, γιὰ νὰ ταῖς ξερο-

— Μονάχῃ, ἐπάητε στὰ συκοπερίβολι γιὰ δουλειά. Φτωχοὶ ἄνθρωποι βλέπεις.

— Αἶ μὰ βέβαια. Καὶ εἶσαι στὸ ποδάρι ἀφοῦ εἶσαι ἄρρωστη, δὲν κάνεις καλὰ. Ἐπρεπε νὰ ἦσαι στὸ κρεββάτι. Καὶ ξέρεις πῶς μοῦ εἶσαι καὶ μορφοῦλα; Αἶ καὶ τί ἔχεις, τί αἰσθάνεσαι;

— Νὰ μοῦ πονεῖ τὸ στομάχι καὶ ἔχω καὶ ζάλες.

— Κακὰ σημεία. Γιὰ ζεπλώσω λίγο στὸ κρεββάτι νὰ σὲ στηθοσκοπήσω.

Ἐμπλώθηκε ἡ γυναῖκα καὶ ἀρχίζει ὁ γιαιτρός νὰ γυρεύῃ νὰ τὴν ξεπουκαμισάσῃ γιὰ νὰ τῆς κἀνῃ στηθοσκοπάνισμα, στηθοσκοπία πῶς τὸ λὲν μὲ τ' αὐτιά. Ἡ γυναῖκα συμμαζεύτηκε καὶ τὸν ἄφησε καὶ ἔστριψε τὰ μούτρα ἀπόξω ἀπὸ τὸ ποικαμισό τῆς γιὰ ν' ἀκούσῃ τοὺς καρδιοχτύπους, ὕστερα θέλησε νὰ τῆς σηκώσῃ τὰ φουστάνια νὰ δῆ τί εἶχε τὸ στομάχι τῆς. Χῶνει ὁ γιαιτρός τὰ χέρια του στὰ φουστάνια τῆς γυναῖκας, βράζει τῆς φωναῖς ἡ γυναῖκα, μαζεύονται ἢ γειτόνισσαι καὶ σοῦ πᾶνουν τὸν καλὸ μας τὸν γιαιτρὸ ξεκουμπωμένο. Πόσαις ἔφαγε, καὶ μάλιστα γυναικεῖο ξύλο, αὐτὸς τὸ ξέρι, ἀλλὰ εἶναι ἀπὸ κείνους τοὺς κακοήθεις ποῦ δὲν βάζουν γινῶσι.

Καὶ ἡ σκηνὴ συνῆθηκε εἰς τὸ χωριὸ Κορτσόγλα, τοῦ δήμου Ἄριος τῆς ἐπαρχίας Καλαμάτας, καὶ ὀνομάζεται ὁ γιαιτράκος μας Ἡλίας Δαχρῆς καὶ ποῦ τὸν καμαρώνει ὁ δήμαρχος.

Τὶ ἀτιμῶ γιαιτροί.

Στὸ

Ναύπλιο ἦτανε δύο γραμματοκομισταὶ ποῦ μόλις ζοῦσαν καὶ τώρα ὁ νέος διευθυντῆς διώρισε καὶ τρίτον εἰς τὸν ὁποῖο δίνει ἀποκλειστικῶς τὰ γράμματα, σάματος τάχα νὰ ἔχῃ μερίδιο ἀπὸ τὰς ψωροσιπράξεις, καὶ ἐπειδὴ τοῦ παραπονεύτηκε ὁ ἕνας παλῆος διανομέας ὁ Παρασκευόπουλος, παυσάντος τὸν κύριον καὶ διορίσαντος τὸν δικό του, καὶ ἐπειδὴ τοῦτο λέγεται μιά ἀδικία ἔπρεπε κι' αὐτὴ νὰ γραφῆ, γιὰ νὰ τῆ μάθῃ

γλειφῶ, μοῦ εἶχαν ὄλο τὸ φαγεῖ καὶ τὴ γλύκα ἀπάνω τους, ἔβανε ἐπειτα καὶ κατὶ κοματάκια στὸ πιάτο τῆς Μαρίας, λέγοντας πῶς ξέρι πῶς αὐτὴ δὲν τρώει πολὺ καὶ ὅτι εἶναι νιαναρδίτσα, καὶ τρῖβηξε ὄλο τὸ τσουβέκι μπροστὰ του, ὄχι γιὰ τίποτα ἄλλο παρὰ γιὰ νὰ κἀνῃ τόπο στὸ τραπέζι. Ἐμπρὸς λοιπὸν εἶπε, καὶ ὅταν τῶν κουβέντες δὲν κάνουν, ἔτσι ξέρω ἄν στὸ χωριὸ μου, καὶ ὅποιος θέλει νὰ τοῦ βᾶνω καὶ ἄλλο φαγεῖ, ἀς ξεροβῆξῃ.

Ἄρρισαμε λοιπὸν τὸ φαγεῖ. Ὁ γεροαπόμαχος εἶχε ριχθῆ μὲ τὰ μούτρα καὶ ἔχαρτε πότε ἀνοίγοντας τὸ στόμα του ἀπὸ τὸ ζωματίσμα καὶ πότε σκουπίζοντας τὰ γένεια του μὲ τὰ χέρια ποῦ ἔτρεχαν τὰ πάχυτα ἀπάνω του.

Ἡ Μαρία ἦτανε κοντὰ μου ὡς καθὼς εἶπαμε καὶ ἔκανε πῶς ἔτρωγε καὶ ὄλο μὲ ἔβλεπε μὲ παραπονεμένα μάτια.

Κάνω ἔτσι τὸ ἕνα πόδι μου καὶ τῆς τσακόνω τὸ ἕνα μέσα στὰ δύο μου σκέλη. Δὲν μίλησε τίποτα, οὔτε γύρισε νὰ μὲ δῆ, μόνον χαμογέλασε καὶ κούνησε τὸ κεφάλι τῆς, σὰν νὰ μούλεγε νὰ δοῦμε ποῦ θὰ προχωρήσῃ.

— Αἶ, εἶπε, ὁ γεροαπόμαχος, καὶ ναι μὲν δὲν μιλοῦσαν ὅταν ἔτρωγαν, ἀλλὰ ἔκαναν ἐβίβα. Γέμισε τὴ καντύλα καὶ κἀνει φύγρα σήμερα. Τῆς γέμισαμε.— Ἐβίβα πρώτο.

— Ἐβίβα εἶπα κ' ἐγὼ.

Σηκώθηκε ὁ γέρος γιὰ νὰ χαιρετίσῃ, πῆγα νὰ σηκωθῶ κ' ἐγὼ καὶ κόντεψα νὰ τὴν πᾶθω γιὰ δευτέρη φορὰ μὲ τὸ μπερδεμένο ποδάρι τῆς Μαρίας, ἂν δὲν πρόφθανε νὰ τὰ βγάινῃ κείνη μὲ τρόπο καὶ ἀστραπηδόν, μ' ὅλα ταῦτα μισοκλονίστηκα, τὸ εἶδε ὁ γεροαπόμαχος καὶ εἶπε:

— Μὰ δὲν σοῦ πα ἔσενα, κυρία, νὰ ἦσαι μακρὰ ἀπὸ τὸν κύριο; Σὺ πῆγες καὶ μοῦ κολλήθηκες σὰν σφίκα κοντὰ του καὶ κόντεψες νὰ τὸν ρίξῃς. Τράβα πέρα πέρα τὴ καρέκλα σου.

Ἡ Μαρία τὸν κύνταξε καλὰ καλὰ στὰ μάτια χωρὶς νὰ πῆ τίποτα, ἀλλὰ ὁ γέρος ἐπανάλαβε:

ὄλος ὁ κόσμος. Ἄς γραφῆ λοιπὸν καὶ ἀς πᾶρ μαζὺ μὲ τὰ ἄγραφα τῆς πάφης τοῦ Παρασκευόπουλου.

Ἐβόλος.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆ βουλῆ μας κάμμιά προκοπὴ πλέον δὲν εἶναι στὸ ἔθνος τὸ ὑποῖο πᾶει κατὰ κρεμνῶν, καὶ κάμμιά ἄλλη σωτηρία δὲν βλέπομε παρὰ μόνον στὴν ἐθνοσυνέλευσι νὰ ἔρθῃ, πῆς μας λοιπὸν πῶς ἔρχεται αὐτὴ καὶ πόσο ἐθνοσυνελευταὶ βγαίνουν, γιὰτὶ ἀπελπιστήκαμε ἀπὸ τὴν κατάστασι τοῦ ἔθνους.

Ἄπαντ. Παληανθρ. Γιὰ νὰ ἔρθῃ ἐθνοσυνέλευσις πρέπει νὰ τὴν γυρέψουν τὰ δύο τρίτα τῆς βουλῆς καὶ τότε ἐκείνη ἢ βουλὴ διαλύεται καὶ ἔρχεται δευτέρη καὶ ἂν τὴν γυρέψῃ καὶ ἡ δευτέρη διαλύεται καὶ ἔρχεται ἐθνοσυνέλευσις μὲ διπλάσια προσώπατα ὅσα ἔχει ἡ βουλή, βγάζουν δὲ ἀντιμουτζούρους καὶ οἱ ὄξω ἀπὸ ὄξω Ἕλληνες.

Ἄλλὰ ὡς ποῦ νὰ ἔρθῃ ἐθνοσυνέλευσις θὰ τὰ ἔχετε καὶ σεῖς, κακαρώσει κ' ἐγὼ τιναγμένα τὰ πέταλα. Καὶ δὲν τὴν θέλει μὲν καὶ ὁ βασιλάραγας, ἀλλὰ πρὸ πάντων φοβοῦνται τοῦτο καὶ τὰ ζωντόβουλα τῆς βουκῆς ταῖς διαλύσεις καὶ μαζεύουν τὴν οὐρὰ τους. Μὴ χάνεστε, καὶ ἔτσι θὰ πᾶρ τὸ ῥωμαῖκο.

Οἱ

κύριοι ἀνταποκριταὶ τέλος πάντων ὄλοι ἀνεξαιρέτως πρέπει νὰ κλείσουν καὶ μᾶς ἐξορλήσουν τοὺς λογαριασμούς των ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς, γιὰτὶ τελειώνει εἶπαμε τὸ τρίτο καὶ μπαίνομε στὸ τέταρτο, καὶ θέλομε παρὰ δεξ καὶ χωρὶς παράδες τίποτα δὲν γίνεσιναι.

Ἐῤπιαμε

χιλιάκις φοραῖς πῶς ὅσα γράμματα εἶναι ἐκτεταμένα οὔτε κᾶν διαβάζονται, ὅσοι λοιπὸν ἔχουν στεῖλει τέτοιαις πανταχοῦσες, ἀς μὴ περιμένουν καὶ νὰ τυπωθοῦν.

— Ναι, μάλιστα, ἐκεῖνα ποῦ εἶπαμε, τί μὲ βλέπεις. Τὰ ξεχάσαμε κιόλας;

Ἡ Μαρία κάθισε καὶ τράβηξε στὰ φανερά λιγάκι πιὸ κοντὰ τὴ καρέκλα τῆς.

Σφίξαμε τὸ πρῶτο πρὸς ὑγείαν μου; ἀμέσως βάζω κ' ἐγὼ καὶ γεμίζω τὰ ποτήρια γιὰ νὰ πιοῦμε τὸ δεύτερο πρὸς ὑγεία τοῦ γεροαπετάνιου, ὁ ὁποῖος ἐθνοσιάστηκε ἅμα τοῦ ἐγύρεψα τὴν ἀδέα νὰ πῆγῃ καὶ ἡ ὠραία κόρη του ὀλίγο.

— Ἄκους ἐκεῖ, μοῦ ἀπάντησε, καὶ ρωτᾷς ἐδῶ εἶπαμε τὸ μικρὸ μου ἄρχοντικὸ νὰ τὸ θεωρᾷς σὰν σπίτι δικό σου, καὶ νὰ μὴ σοῦ κοιμᾶσαι ἄλλη φορὰ ὄξω, ἀλλὰ νὰ μοῦ χτυπᾷς ἐλεύθερα τὴν πόρτα, καὶ κἀνένα τσοῦλι δὰ θὰ βρεθῆ καὶ γιὰ σένα. Ἐβίβα τῆς. Ἔλα βρῆ κορίτσι, καὶ σήμερα ἔχω κέφι μὲ τὴν καλὴ γνωριμία αὐτουνοῦ τοῦ κυρίου καὶ ἡ Μαρία τὸ ἤγγιζε ὄλο. Ἄρριξε καὶ ροδοκοκκίνισε, ὁ γέρος ρίχτηκε πάλι στὸ φαγεῖ, ζύνοντας τὸν πᾶτο τοῦ τσουβεκιῦ μὲ τὸ ξύλινο κουτάλι.

Ἐγὼ ἄπλωσα τότε χέρι μέσα στὴν ποδιά τῆς Μαρίας, ἢ ὁποῖα πάντοτε χαμογελοῦσε καὶ κύνταζε τὸν πατέρα τῆς. Τὴ δουλειά μου ἐγὼ. Καταγινόμενα νὰ ἀνασκαλεῶ ἐκεῖ, ὡς ποῦ νὰ βρῶ κάμμιά ραφὴ ἀνοικτὴ στὸ φουστάνι τῆς ἀλλὰ τότε, ἢ κουτσομουγναϊκῆς μας καὶ τὰ κορίτσα εἶχον τὴν ἀνοησία καὶ ἔδεναν πάντα ἔλα τὰ μεσοφόρια τους καὶ φουστάνια πίσω, ποῦ ἦτανε ἢ ἀνοικτῆς ἢ ραφάδες, ἐνῶ τώρα σοῦ ἔχουν δεκαπέντε σὲ κάθε πλευρῶ.

Ἀπάνω στὸ χαρχάλεμά μου, σηκόνεται ὁ γέρος πεταχτὸς σὰν βαπάνι καὶ λαβένοντας θέσι προσβολῆς μου εἶπε μὲ δύο λόγια:

— Βρῆ κερατᾶ, τί γυρεύει τὸ χέρι σου μέσα στὴν ποδιά τοῦ κοριτοῦ σου καὶ μπροστὰ στὰ μάτια μου; Κόλλυθα γυρεύεις;

Τάχασα. Ὡ εἶναι τραγικὰ τὰ συμβᾶντα καὶ γιὰ νὰ μὴ συζητηθῆτε σᾶ; νὰ λέγω μεθαύριο.

Όλοι

οι άμαξάδες, όλοι όσοι έχομε κάρρα, όσοι κατοικοϋμε στο Γκαζοχωρι, το κλεινό και στο κλεινότερο Πετράλωνα και έν γένει όλη ή 'Αθήνα και ό Περαιάς περνούν από το δρόμο του Περαιάς ό όποιος αρχίζει από το σταθμό του σιδηρόδρομου, είναι δρόμος αυτός: είναι έρημος της Συχάρας, και Σόδωμα, όπου μέσα χωνόμαστε και σπάζομε τὰ κάρρα και άμάξες μας. Φωνάζαμε πολλάκις, αλλά κανείς δέν μάς άκουσε. Βάναμε και μεγάλους και φρόντισαν και μάς τήκαναν ρούδο, έβαναν και έρριζαν λίγα χαλίκια, τὰ όποια τὰ σήκωσαν πάλι. 'Ο δρόμος αυτός ό φοβερός είναι από το σταθμό του σιδηρόδρομου ή από το σπήτι του Τράϊμπερ ως το Γκάζ. Χανόμαστε, άδερφέ, χανόμαστε και μ' όλα ταύτα είναι αυτή ή είσοδος της πολιτείας. Χανόμαστε.

Σημ. Παλ. Αυτός ό δρόμος θαρρώ πώς είναι του δημοσίου, από το όποιο καλό μη περιμένετε, αν αυτου ή είσοδος της πόλεως είναι τὰ Γόμορα, άς πείε να ήναι, γι' αυτον δέν έχουν 200—500 δραχμαίς να τον φτειάσουν, να ζοδεύουν όμως χιλιάδες να φέρουν χυτές σκάρες και κάγγελα από τὰ Παρίσια για να προφυλάξουν τὰ ευσεβή παλούκια του Σταδίου έχουν. "Αλλο δέν του έπρεπε το καπιδιάρη παρά μαργαριταρένια σκούφια. "Αστε να καταντήση όλος διόλου άδιάβατος και τότε σάς ρίχνουν πάλι λίγα χαλίκια για τὰ μάτια και για τὰ σάς κοροϊδέφουν πάλι και σάς φέρουν και περισσότερη καταστροφή, να πάτε στο διάολο, ή καλλίτερο να πάνε εκείνοι που μάς δικοϋν.

Γκαζοχωρίτης. — Κατευόδιον όμογενή.
— Μη μ' άγγέξης. Θερμασμένε.

Είδαμε

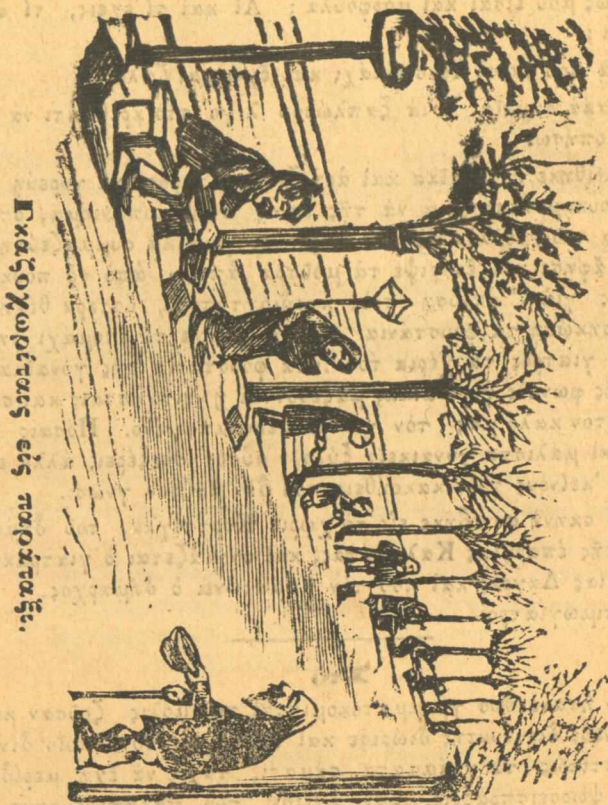
με μεγάλη μας λύπη τη στρατιωτική ζώνη ή το σχεδιόγραμμα που έδημοσίεψε ό γιατρός Νικοκλής του Κόκκινου σταυρού, που προσδιορίζει ως που έντίνονται τὰ όρια της φιλανθρωπίας του Σταυρού. Κατά το στρατηγικό τουτο σχεδιόγραμμα έμεις που κατοικοϋμε πλησίον στην άγια Τριάδα μένομε σπόρκοι, ένψ έμεις είμαστε φτωχότεροι από τους Γκαζοχωρίτες, γιατί αυτοί έχουν το ελάχιστο ένα σπιτάκι, αλλά μείς πληρόνομε νοίκια και κοντεύουν να μάς πετάξουν στο δρόμο.

Δέν μπορεί ή φιλανθρωπία του Κόκκινου Σταυρού να μάς πάρη και μάς μέσα στο σχεδιό του, που μάς δέρνει ή άρρώστια, ή άργία καίλενκα της άρρώστιας και ή πείνα, ένεκα της άργίας. Κάνουν βδομάδες να δούν τὰ παιδιά μας ψωμι στα μάτια τους. Νχι! "Ηθελα να σου στείλω ταχυδρομικώς το γράμμα αλλά που δεκάρη, και διὰ τουτο σου το στέλνω με

τον ώχρό, ήμίγυμνο, ανυπόδητο και πειναλέο δωδεκαετή υίο μου.

D. P....

Σημ. Παλ. Αί, να τώρα κατά το νέο σχέδιο που σάς πήρε και σάς όλους μέσα. Τι φωνάζετε λοιπόν;

Γκαζοχωρίτης είς παρόχταξή.

Κανέλλε

θυρωρέ του θεάτρου των Όλυμπίων, σε κατηγορούν και σε λένε γεροξεκουτιάρη, πράγμα που δέν το παραδέχομαι, γιατί φορτόνεσαι του κόσμου και δέν τους δίνεις επιστροφάς και δέν δέχεσαι ως και κεινούς που έχουν διαρκή εισιτήρια.

Μά μουρλάθηκες, άδερφέ και σύ;

Νικόλα

Τζώτη ύποτελώνη της Υπάτης να μάς κάνης τήν χάρι να μη φέρνεσαι προς τους έμπόρους που έρχονται να τελωνίσουν τὰ πράγματά τους σαν άγριάνθρωπος και τους βρίζεις Χριστούς και Παναγιάς, διότι δέν σου χρωστοϋν τίποτα, και δηλαδή μπορεί να βρεθη και κανέννας ζουρλός να σου παίξη καπελιαίς, για να μάθης το πώς δή φέρεσθαι άνθρωπινά.

Εκείνος

που έγραψε έναντίον του λιμενάρχου Υδρας ψευτικίς κι' αλήθειαις, δέν ονομάζεται Δημ. Γαμελιάρης, όστις άπεναντίας πολυ έκτιμά τον άνθρωπο, αλλά ένας άλλος, που θα τον μάθη και να μη μου ξαναγράψετε άλλη φορά από την Υδρα, γιατί δέν ενδιαφερόμαστε με κλεφτοπεπονάδες και κολοκύθια με τη ρίγανη.

Τό

ένταυθα Πρακτορείον των Έφημερίδων, συνέστησεν έν Πάτριαις παράστημα αυτου παρά τη πλατεία Γεωργίου και παρά τη οικία του κ. Σπουρ-Σαπουτζή υπό την διεύθυνσιν του κ. Κ. Δημητρακούλια. Είδοποιεί δε το έν Πάτριαις κοινόν ότι έν τω ρηθέντι παρατήματι έκτός των εφημερίδων πωλούνται εις συμπεροόσας τιμάς βιβλία ήτοι τὰ 'Απόκρυφα των Παρισίων, τὰ 'Απόκρυφα της Ιεράς εξέτασεως, Λαχεία της Έθνικής Τραπέζης και εφημερίδες κατ' όκάν.

Οίνος ρετσινάτος

πρώτης ποιότητος πωλείται εις το ύπόγειον του Π. Β. Μωραϊτίνη επί της όδου Πραξιτέλους και πλησίον του ύπουργείου των ναυτικών προς 40 λεπτά την ό.ά. Τρέξατε πριν σωθη.

Παρακαλείται

ό πρώην άνταποκριτής μας Πύργου να περάση από το πρακτορείον των Έφημερίδων για να ξεκαθαρίση τον λογαριασμό του.